

Αναμνήσεις στο χαρτί

Ξενοφών Μπρουτζάκης

Κατερίνα Σχινά
Μυστικά του συρταριού
Η τέχνη και οι τεχνίτες
της ημερολογιακής
γραφής
Εκδόσεις: Πατάκη
Σελ.: 542

Μια από τις πλέον ανθρώπινες εκφράσεις της ατομικότητας ανήκει σε όλους εκείνους που πιάνουν κουβέντα με τον εαυτό τους καταγράφοντάς τη σε λευκές κόλλες χαρτιού. Αυτή η προσέγγιση του μέσα με το έξω αποτελεί μια ιδιαίτερη μαθητεία, μια προσπάθεια επικοινωνίας του ανθρώπου με το ίδιο του το «είναι», ένα γνώθι σαυτόν χωρίς διαμεσολαβητές – όπως η εξομολόγηση ή, στις πιο σύγχρονες εποχές, η ψυχανάλυση ή, και ακόμα πιο πρόσφατα, η ανάγκη να καταγράψουμε τις σκέψεις μας σε τρέχοντα χρόνο στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης...

Παλιά, πριν μας μπερδέψουν τα κινητά τηλέφωνα, παρακολουθούσαμε με κατανόηση και τρυφερότητα διάφορους περαστικούς στους δρόμους να μονολογούν, να τα λένε με τον εαυτό τους, να καταπολεμούν πιθανά τη μοναξιά τους ή ακόμα και να ακούνε τις σκέψεις τους, τις απόψεις τους, σαν να απευθύνονται σε κάποιον ακροατή, που δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τους τον εαυτό – ένας... απέναντι εαυτός.

Η απόφαση της Κατερίνας Σχινά να ανθολογήσει τις ημερολογιακές γραφές συγγραφέων κατά βάση, αλλά και άλλων προσωπικοτήτων (μουσικών, εικαστικών, στοχαστών και καθημερινών ανθρώπων) έρχεται σαν μια λυτρωτική πρόταση αισθητικής μαθητείας σε μιαν εποχή που ο επιθετικός κι απύλιντος δημόσιος λόγος μάς κυκλώνει ασφυκτικά κι η ανερευθίαστη δημόσια έκθεση δεν διακρίνεται για την αυτοσυγκράτησή της ή τον στοιχειώδη

αυτοσεβασμό ή την αίσθηση του μέτρου.

Εδώ, ο διάλογος έχει χαρακτήρα αναζήτησης του προσώπου – όπως κάποιες στιγμές μας μαγνητίζει το είδωλό μας στον καθρέφτη καθώς φαντάζει σαν κάποιος άγνωστος ή σαν κάποιος που μας θυμίζει κάτι αποκαλυπτικά δικό μας.

Όλες αυτές οι σταχυολογημένες ημερολογιακές σημειώσεις που συγκροτούν τον τόμο, ξαναζωντανεύουν έναν κόσμο που υπάρχει μέσα μας σαν ανάμνηση. Φέρνουν τον χρόνο από την ιδιωτική σφαίρα στη δημόσια προβολή του ανασύροντας ένα παρελθόν ιδιότυπο μέσα από θραύσματα μνήμης, από εξομολογήσεις εις ευστόν, τόσο οικείες πια από την απόσταση του χρόνου... Κάθε σημείωμα, ανεξάρτητα από τη βαρύνουσα υπογραφή του, προσθέτει και μια πολύτιμη ψηφίδα στο μέγα μυστήριο του ανθρώπινου βίου – ένα παζλ ανολοκλήρωτο, μιαν αναπάντητη ερώτηση.

Εντυπωσιακό είναι ότι η ιδιωτικότητα των σημειώσεων δεν παραβιάζεται από τη δημόσια έκθεσή τους. Δεν ικανοποιεί κανένα ταπεινό αίσθημα κλειδαρότρυπας, αλλά μιαν ευγενή και συνάμα αγωνιωδώς ανθρώπινη ανάγκη να γνωριστούμε με αυτόν τον μεγάλο άγνωστο, τον εαυτό μας.

Έτσι, το βιβλίο διαβάζεται σαν ένα ασυνεχές μυθιστόρημα πολλών ζωών, που αναδεικνύουν ωστόσο την πολυσημαντότητα της ανθρώπινης ύπαρξης μέσα από μια πολύχρωμη πληθώρα ανθρώπινων εκδοχών του βίου.